

Miroslava Mária Grohoľová, 15 rokov, Demjata

V pravý čas

Lucia stojí uprostred cintorína, nebo začína plakať spolu s ňou. Slzy roní jednu za druhou. Smúti nad stratou svojej babičky, svojej poslednej žijúcej príbuznej.

Na rodičov si nespomína, zomreli v horách, keď mala 2 roky, a tak sa jej ujali jej najbližší. Možno nemala to, čo mávali mnohé malé deti, ale mala to podstatné; teplý domov a láskavú starostlivosť.

S babičkou a dedkom žili asi 2 kilometre za Tatranskou Lomnicou pri lese. Na dedka si spomína len matne, pretože zomrel, keď mala päť rokov, ale babička jej často rozprávala príbehy o rodine s láskou.

Dedko pochádzal z vedľajšej dediny ako babka. No keďže v babkinej dedine nebola základná škola, musela chodiť do tej vedľajšej a v nej sa spoznala s dedkom. Spočiatku to bolo len kamarátstvo. Sedeli spolu v lavici, a keďže babka bola tá múdrejšia a dedkovi to šlo s „počtami“ trochu ťažšie, babka ho doučovala cestou zo školy. A on ju za odmenu odprevádzal domov školy.

Keď boli starší, dedko odchádzal na vojnu. Lúčili sa so smútkom, ale pravidelne si písavali listy. Po návrate, keď sa dedko vrátil a stretol sa s babkou, bol celý očarený. Za tie mesiace čo sa nevideli, z babičky vyrástla krásna žena a jeho láska ešte viac vzrástla. Dedko hneď vedel, kde použije svoje našetrené peniaze. Kúpil si materiál na stavbu domu a do jesene už stála na kraji lesa, s výhľadom na krásne Tatry chalúpka. Hneď v jeseni šiel na pytačky a na ďalší deň bola svadba v malom kostole.

Žilo sa im krásne, chovali kravu, kozy, ovce, sliepky, chodievali na huby, na lesné plody, pestovali úrodu, žili šťastne. Už len deti im chýbali. Babička už aj strácala nádej, že nejaké budú, prestávala sa usmievať, no dedko jej vždy dodával nádej. Mal pevnú vieru, a stále babičke pripomínal, že v správnom čase prídu. Pripomínal jej rôzne biblické príbehy, hlavne o tom, ako verne čakal Abrahám a predsa sa mu narodil syn.

Začali sa spolu viac modliť a veru, aj dieťa prišlo. Bol to chlapec a dali mu meno Matej. Vychovali z neho poctivého a usilovného muža. Aj on vyrástol a stal sa z neho milovník Tatier. Pravidelne chodieval po škole a po domácich povinnostiach na túry. Spočiatku pre krásu hôr, no neskôr pre dievča, ktoré bývalo na hrebienku. Rovnako ako babkina, tak aj toto bola veľká láska, neskôr svadba a potom sa narodila Lucia.

A teraz nemá nikoho. Len už jej zdedenú chalúpku, dobytok, mačku Micu a psa Kuba. Ale je vďačná aj za to, čo jej ostalo, že má strechu nad hlavou a ako takú spoločnosť. No v dome panovalo ticho a začínala si robiť starosti, keď bude stará, aj sama tu zomrie.

Raz uprostred noci, keď vonku bola silná búrka, jej nečakane na vchodové dvere niekto zabúchal. Kubo sa postavil do pozoru pred dvere a začal varovne štekať na návštevníka.

„Prosím Vás, otvorte mi! Nie som nebezpečný, len sa potrebujem niekde ukryť pred touto búrkou.“ Volal žalostne mužský hlas spoza dverí.

Lucia rýchlo siahla po metle, aby sa mala čím brániť. Plná strachu zozadu vyšla zadnými dvermi, aby si urobila prieskum, o koho sa jedná a či má veriť jeho slovám.

O dvere sa zúfalo opieral muž, vyzeral, že potrebuje pomoc. A naozaj, nevyzeral, že by bol v takomto stave schopný ublížiť. Vrátila sa do domu znovu zadnými dvermi a ozvala sa pri vchodových dverách.

„Kto ste?“

„Volám sa Juraj a trochu som zablúdil, keď sa začala nečakaná búrka. Len z diaľky som videl svetlo tejto chalupy, keď som schádzal dolu svahom, a tak som si spomenul na to, že ak budem klopať tak mi možno otvorí.“

Lucia začala odomykať dvere. Kubo stále v pozore dával pozor na každý pohyb Juraja.

„Tak poďte ďalej, urobte si pohodlie!“ A ukázala na jednu zo stoličiek v kuchyni. Ako zohrievala čaj, nenápadne si prezerala host'a. Keď mu podala čaj a ponúkla kúsok včerajšieho chleba, slušne poďakoval a začali sa zoznamovať. Juraj pochádzal z nejakej dediny na východe, trochu to bolo počuť aj z jeho mäkko znejúcej reči, no múdro sa vyjadrujúcej. Pracoval v tlači, no radšej píše poéziu ako nejaké informácie. A tu do Tatier sa chodí inšpirovať, chcel by raz predstaviť nejedno zo svojich diel aj svetu. Podobným štýlom sa predstavila aj Lucia a začalo sa priateľstvo.

A tak, ako to už je v tomto príbehu zvykom, aj tento pár nie je výnimkou. Aj oni sa zobrali, aj oni mali deti a aj oni žili spolu šťastne až do smrti.